

အောင်မြင်စာပေ ၈ နှစ် ၁၂ နှစ်မှ ကြိုက် ကိုယ် ကိုယ် ကိုယ် ၀ ဘွဲ့၊ သစ်

မြို့စွယ်

ကျောက်တလားနှင့် ကျောက်ခွေးကိုးကောင်

ဒဿနလက်ဆောင်

*ကျေးဇူးတရားဆိုတာ

မြင်အောင်ကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့

ဘယ်လောက်သေးသေး မြင်နိုင်ပါတယ်။

မမြင်ချင်ရင်တော့

ဘယ်လောက်ကြီးမားနေပါစေ မမြင်နိုင်တော့ပေ။

*အခြားသူများ ၏

အပြစ်အနာများကို ရှာဖွေနေခြင်းထက်

မိမိ၏ အပြစ်အနာများကို ရှာဖွေခြင်းကသာ

အမှန်တရားနှင့် အနီးဆုံး ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။

*မရလိုက်သော အခွင့်အရေးကို

တွေးတော နောင်တရနေမည့် အစား...

ယခုလောလောဆယ် လုပ်သင့်သောအရာကို

ချက်ချင်းထလုပ်ခြင်းက

အကျိုးရရှိစေနိုင်သည် ။

*လောက၌ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးမှာ
သင် ဘယ်နေရာကို ဦးတည်သွားနေခြင်းအား
မသိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။
ဦးတည်ချက် မဲ့ပါက ဘဝပျက်ရန်
လမ်းစပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ ။

*အလှပေါ်မှာ ယစ်မူးတတ်သူသည်
အလှပျက်ပြယ်သွားသောအခါ
အလွယ်တကူ စွန့်ခွာသွားနိုင်ပေသည်။ ။
မေတ္တာစစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်မှ သာ
ဘဝခိုင်မြဲမှု ရရှိပေမည်။

*အချစ်ဆိုသည် မှာ
ဘဝအတွက် အလင်းရောင်ဖြစ်သလို
အားသစ်များ နှင့် တက်ကြွမှုကို ပေးနိုင်သော
စိတ်၏ အဖော်ကောင်းလည်း ဖြစ်၏။

*မိမိအား စွန့်ခွာသွားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို
ပြန်လည်တမ်းတနေခြင်းသည်
အညွန့်တက်လာရန် အားယူနေသောသစ်ပင်ကို

ရေခွေးပူပူနှင့် လောင်းချသည် နှင့် တူလှပေသည် ။

*ကဗျာဆန်တဲ့ နာကျင်မှုဝေဒနာဆိုတာ

စွဲလမ်းနှစ်သက်တတ်ခြင်းက

မာယာဖြင့် ဖြားယောင်းနေခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။

ဝေးကွာသွားသည့် နာကျင်မှုအစား

အနီးမှာ ရှိနေသည့် ကြင်နာမှုကို လက်ခံပေးလိုက်ပါ။

*ဉာဏ်ပညာနှင့် စွမ်းအားက

များများ ရှာဖွေမှ နည်းနည်းသာ ရနိုင်ပေသည် ။

မိုက်မဲမှုကတော့...

သင်မရှာလည်း အများကြီး ရနိုင်သောအရာဖြစ်သည် ။

*မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိခြင်းသည်

ပထမအောင်မြင်မှုဖြစ်သည် ။

ဆက်လက်ကြိုးစားအားထုတ်ပါမှ

လိုချင်သောပန်းတိုင်သို့ ရောက်နိုင်ပေ၏။

*စိတ်ဓါတ်ကျလွယ်ခြင်းသည်

မိမိကိုယ်ကို...

ချစ်ခင်သနားမှု လွန်ကဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပြီး

ဥပေက္ခာပြုနိုင်ပါက...

ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုသော စိတ်ထိခိုက်မှုကို
ကျော်လွှားနိုင်ပါသည်။ ။

*တန်ဖိုးမရှိသောအရာမှာ

ကလဲ့စားချေဖို့

စိတ်ကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် အမှန်တရားနှင့်

ဝေးသည် ထက် ဝေးကွာသွားလေတော့သည်။ ။

အခန်း(၁)

ရသာယနပြာနှင့် အသက်ဝင်နေသောကျောက်နွား

မြန်မာနိုင်ငံအဝှမ်းတွင် ကျောက်နွားနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားသော
နေရာအတော်များများ ရှိကြပေသည်။ ။

ရှေးက လူများ သည် ကျောက်နွားရုပ်များကို အတိုက် အခိုက် အစီအ
ရင်များ ၌ အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။ ။

ဆေးနွားစီရင်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာသိုက်များ ၊ ပညာ သိုက်များ
ကို စောင့်ရှောက်စေရန်သော်လည်းကောင်း၊ ကျောက် နွားရုပ်များကို ထု
လုပ်စီရင်ခဲ့ကြပေသည်။ ။

ထင်ရှားသောနေရာ၌ ထင်ရှားသောကျောက်နွားအချို့ လည်း ရှိပေသည်။ ။

ဖိုလ်ဝင်တောင်၌ မဟာဗန္ဓဝမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သော ကျောက်နွားမှာ လူသိများ ထင်ရှားပေသည်။ ။

မိဖုရားကြီးသည် ၎င်းအသုံးပြုဝတ်ဆင်သော ကျောက် မျက်ရတနာများ ၊ လက်ဝတ်တန်ဆာများအား နောင် ပွင့်လာ လတ္တံ့သော အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသည့် အခါ ကျောင်းတော်ဆောက်လုပ်ရာ၌ အသုံးပြုရန် လှူဒါန်းထားခဲ့လေ သည်။ ။

၎င်းရတနာပစ္စည်းများအား ဖိုလ်ဝင်တောင်တစ်နေရာ ၌ မြှုပ်နှံထားကာ ဆင်ရပ်၊ ဆိတ်ရပ်၊ နွားရပ်များကို ပြုလုပ်ကာ အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ထားခဲ့လေသည်။ ။

ရှေးအဆက်ဆက်ကပင် ထိုရတနာပစ္စည်းများကို လာ ရောက်ရှာဖွေရန် လာရောက်ကြသူများ ရှိကြလေသည်။ ။ သိုက် ဆရာများ နှင့် ရတနာပစ္စည်း ရှာရန် လာရောက်ကြသူများမှာ ဖိုလ်ဝင်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သည် နှင့် ဆင်အော်သံ၊ ဆိတ် အော်သံ၊ နွားအော်သံများ ကြားကြရပြီး အချို့လည်း ၎င်း တိရစ္ဆာန်ကြီးများ ၏ လိုက်လံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ထွက်ပြေးကြရ လေသည်။ ။

ကိုယ်တွေ့ကြုံသူများ ၏ ပြောပြချက်အရ ထိုတောင်ပေါ် သို့ ပစ္စည်းရှာဖွေရန် ရောက်သည် နှင့် ဆင်၊ ဆိတ်၊ နွား အစရှိ သော တိရစ္ဆာန်အော်သံများကို နေရာအနှံ့မှ ကြားကြရပြီး ကျောက်နွား၊ ကျောက်ဆင်များမှ အသက်ဝင် လာပြီး လိုက်လံ တိုက်ခိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးကြရလေသည်။

။

အချို့လည်း ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် တောင်ပေါ်မှ ချောက် အတွင်းသို့

ပြုတ်ကျကာ သေဆုံးကြရသည်။ ။

သို့ကြောင့် ဖိုလ်ဝင်တောင်၌ ရှိသော ကျောက်နွားမှာ လူသိများ ထင်ရှားသော အရပ်ဖြစ်လေသည်။ ။

အခြားထင်ရှားသော ကျောက်နွားရုပ်မှာ ပုပ္ပားတောင် ကြီး၌ ရှိသော ကျောက်နွားနှစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

၎င်းကျောက်နွားသိုးနှစ်ကောင်မှာ လူတို့ စီမံထုလုပ် ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျောက်ရုပ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ပုပ္ပားတောင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သီချင်းများ ရေးသားကြ ရာတွင် ...

"စိမ့်စမ်းရေယာဉ်ကိုးဆယ်နှင့် ကျောက်နွားသိုး ကိုး ကောင် ရှိပါတယ်"

ဟု စပ်၍ သီဆိုကြသည်။ ။

အမှန်တော့ ပုပ္ပားတောင်၌ ကျောက်နွားသိုးကိုးကောင် မရှိပေ။ နှစ်ကောင်သာ ရှိပေသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ဆိုကြခြင်းမှာ အောင်မြေကိုးဌာန၊ အံ့ဖွယ် ကိုးဖြာ၊ ကျင်းကိုးကျင်း၊ ကုန်းကိုးကုန်းတို့ နှင့် ဆီလျော်အောင် ကျောက်နွားသိုး ကိုးကောင်ရှိသည် ဟု ရေးသားသီဆိုကြခြင်းဖြစ် ၏။

ပုပ္ပားတောင်၌ ရှိသော ကျောက်နွားသိုးနှစ်ကောင်မှာ ရေငယ်အထက်၊ ရေထွက်၏ အနီး၌ တစ်ကောင်၊ ဥယျာဉ်သာ အိုင်၌ တစ်ကောင်၊ ၎င်းနှစ်ကောင်သာ ရှိပေသည်။ ။

ကျောက်ခဲ၏ အရောင်မှာ ညိုညိုပျစ်ပျစ်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန် မှာ

နကျစ်(နွားကျစ်) သိုးကြီးများ နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တူလေသည် ။ ရေငယ်
ကျောက်နွားသိုးမှာ အမြင့်လေးတောင်၊ အလျားခုနစ် တောင်ခန့်ရှိသည်
။

အရှေ့တောင်ဘက်သို့ ဦးခေါင်းမော့ကာ မျက်နှာပြုနေ လေသည် ။

ဥယျာဉ်သာအိုင်ရှိ နွားသိုးကြီးမှာ အမြင့်ခုနစ်တောင်၊ အလျားဆယ့်
တစ်တောင်ခန့်ရှိသည် ။ အနောက်တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုနေလေသ
ည် ။

အချို့က ကျောက်နွားသိုးနှစ်ကောင် ဝှေ့ရန် မာန်စောင် နေကြသည်
ဟု ဆိုကြသည် ။

ထို့ပြင်...

ငမှန်ကန်း စီရင်ရေးသားသော 'ဘုမ္မိသိုက်ကျမ်း' ထဲတွင်
ကျောက်နွားစောင့်ရှောက်သော သိုက်များ အကြောင်း ရေးသား ထားရာ
များ စွာရှိလေသည် ။

ထိုအထဲမှာ မှ ထင်ရှားသောအကြောင်းအရာတစ်ခုကို
ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

ပုပ္ပားတောင်ကြီး၌ ရှေးအခါက 'အောက်ရသေ့' ဟူ သောအမည်ဖြင့်
ကျော်စောထင်ရှားသော ရသေ့တစ်ပါး ရှိခဲ့ပေ သည် ။ ထိုရသေ့မှာ 'အရှ
င်သာရဒ' ရသေ့ပင်ဖြစ်သည် ။ နောင် သောအခါ အရှင်သာရဒ ရသေ့မှ
ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များ ထဲ တွင် တစ်ပါး ပါဝင်လေသည် ။

၎င်းရသေ့ သီတင်းသုံး နေထိုင်သောနေရာမှာ ထောက် ရှာရိုး အထ
က်ဖျား၌ ဖြစ်သည် ။

၎င်းထောက်ရှာရိုးသည် ဆည်ပေါက်ရွာ၏ အရှေ့ မြောက် တစ်တိုင်

ခဲ့ခန့်အကွာ၌ တည်ရှိသည်။ ။

ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်၏ အနောက်တောင်ဘက် ကျ သည်။ ။

အရှင်သာရဒရသေ့သည် စူဠဂန္ဓာရီလမ်းကို ကြိုးပမ်း စွမ်းဆောင်ရာ လျော်တောရွာ မြောက်စွန်းကျရေထွက်ရှိ 'အရှင် မေဏိယ' ရသေ့အရင် ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်း ကြွမြန်းခဲ့သည် ဟု အဆိုရှိသည်။ ။

အရှင်သာရဒရသေ့သည် ဖိုထိုးနေစဉ် ၎င်း၏ ဦးခေါင်း ထိပ်တည့်တည့်နေရာတွင် နွားလဘို့နှင့် တူသော ဘုလုံးကြီး တစ်လုံး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

၎င်းရသေ့သည် ထိုဘုလုံးကြီးကို လူသူမြင်ပါက မသင့်လျော်သောကြောင့် ဝါးဖက်များကို စပ်ဟပ်သီချုပ်လျက် ဦးခေါင်း မှ ဘုလုံးကြီးကို ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ ။

တောထဲ ရောက်လာသူများက အရှင်သာဒရ ရသေ့ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဝါးဖတ်များ ဆောင်းထားသည် ကို တွေ့မြင်ရ သောအခါ တအံ့တဩနှင့် မေးမြန်းကြရာ ရသေ့က 'ဒေါက်ချာ' ဆောင်းထားကြောင်း ပြောပြသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ဒေါက်ချာဆောင်းထားသော ရသေ့ကြီးကို တွေ့မြင်ရာမှ ထိုရိုးကို 'ဒေါက်ချာရိုး' ဟု အမည်ပေး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ ကြသည်။ ။

(ယခုအခါမှာ တော့ 'ထောက်ရှာရိုး' ဟု အမည်တွင် ခဲ့ လေပြီ)

ထိုဒေါက်ချာဆိုသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကို အရှင် သာရဒရသေ့မှ စတင်အသုံးပြုခဲ့သောကြောင့် 'ဒေါက်ချာအစ သာရဒက' ဟူ၍ ပြောစမှတ်တွင် ခဲ့ကြသည်။ ။

ယခုအခါမှာ တော့ ဒေါက်ချာသည် ရသေ့တို့ ၏ အသုံး အဆောင်ပစ္စ

ည်းတစ်ခုအဖြစ် ရသေ့တိုင်းလိုလို အသုံးပြုလျက် ရှိနေကြလေပြီ။

အရှင်သာရဒရသေ့သည် ဝိဇ္ဇာဓိရ်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်း ကာနီး၌ အမြဲအောင်မြေဖြစ်သော မှန်ကင်းတောင်တွင် ထွက် ရပ်ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ စည်းကမ်းနည်းလမ်းအတိုင်း တစ်ခန်း ရပ် တည်လျက် ဖြည့်ညီကျင့် သုံးနေစဉ်ကာလတွင် ဆေးဖြင့် စီရင် ထားသောမှန်ကို ခင်းလျက် အရပ် ရှစ်မျက်နှာကို ကြည့်ရှုတော်မူ လေသည် ။

ထိုကဲ့သို့ မှန်ကို ခင်း၍ ကြည့်သောကြောင့် 'မှန်ခင်း တောင်' ဟု ခေါ် ဝေါ်ခဲ့ကြရာမှ ကာလရှည်ကြာသောအခါ မှန် ကင်းတောင်ဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည် ။

အချို့ကလည်း ၎င်းတောင်ကို အဝေးမှ လှမ်းကြည့်ပါ က မှန်ကင်း ကဲ့သို့ ထောင်လွှားခြင်းအသွင် ဆောင်သောကြောင့် မှန်ကင်းတောင်ဟု အမည်တွင် ကြောင်း ဆိုကြသည် ။

အရှင်သာရဒ ရသေ့သည် ထွက်ရပ်လမ်း ကြွမြန်းကာနီး သောအခါ မှန်ကင်းတောင်တဝိုက်တွင် သိဒ္ဓိရှိသော ရသာယန ရွှေပြာများကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအတွင်း၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့လေ သည် ။

အချို့သူများ သိအောင်လည်း ထိုတောင်၌ ရွှေအ မြောက်အမြား ထားခဲ့သည် ဟု မှာ ကြားထားခဲ့လေသည် ။

တစ်နေ့သ၌ ထိုသတင်းကို ကြားသောလူအချို့ ရောက် လာပြီး ရွှေရှာကြလေသည် ။

၎င်းတို့ သည် ရွှေရှိရာနေရာကို သိသဖြင့် မှန်ကင်း တောင်၏ လက် ယာဘက်အခြေတွင် ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးကို ရှာဖွေကြလေသည် ။

ထိုကျောက်တုံးကြီးမှာ လူတစ်ဖက်သာသာခန့် ကြီးမား လေသည် ။

ရွှေရှာရန် ရောက်လာကြသူများမှာ မှန်ကင်းတောင် အောက်ခြေ၌ ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးကို တွေ့ကြရလေသည်။ ။

"ရှင်သာရဒရသေ့ ထားခဲ့တဲ့ ရွှေတွေကို မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ကျောက်တုံးကြီးဆိုတာ ဒီကျောက်တုံးကြီးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"သိုက်စာအညွှန်းအရတော့ ဒီနေရာပဲ ဆိုတော့ ဒီ ကျောက်တုံးကြီးထဲမှာ ပဲ ရှိမှာ ပေါ့"

"ခွဲကြည့်ကြရအောင်"

ထိုသို့ပြောပြီး လိုက်လံကြည့်ကြသောအခါ အလျား တစ် ထွာခန့်၊ အနံလက်သုံးသစ်ခန့်နှင့် ဇောက်နှစ်လမခန့် နက်သော ကျောက်တွင်းထဲမှာ ရွှေမတွေ့ရဘဲ ပြာများကိုသာ တွေ့ကြရ သည်။ ။

၎င်းပြာများမှာ နာခဲအရောင်ရှိလေသည်။ ။

ရွှေရှာရန် လာသောလူတစ်စုမှာ ကျောက်တုံးထဲမှာ ရွှေ မတွေ့ရဘဲ ပြာများကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် များ စွာစိတ်ပျက်သွား ကြလေသည်။ ။

"ကျောက်တုံးထဲမှာ တစ်သက်လုံး သုံးမကုန်မယ့် ရွှေ တွေ ရှိတယ်ဆိုလို့ အဟုတ်မှတ်ပြီး လာရှာတာ၊ ရွှေမရှိဘဲ ပြာမှုန့် တွေပဲ ရှိပါလား"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ကွာ...ပင်ပန်းရကျိုး မနပ်လိုက်တာ"

"ဒီပြာမှုန့်တွေကတော့ ငါတို့ အတွက် ဘာမှ အသုံးကျမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

ဟု ဒေါသဖြင့် ပြောဆိုကာ ကျောက်တုံးခွက်အတွင်းမှ ပြာမှုန့်များကို သွန်မှောက်၍ ရွာသို့ ပြန်သွားကြလေသည်။ ။

ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ထိုအကြောင်းကို အခြားသူ များအား လိုက်

လံပြောပြရာမှ ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်က ကြားသွားသဖြင့် ခေါ်မေးလေသည်။

"မင်းတို့ မှန်ကင်းတောင်မှာ ရွှေသွားရှာကြတာ ရွှေ မတွေ့ဘဲ ပြာမှုန့်တွေပဲ တွေ့ခဲ့ကြတယ်ဆို ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ရသေ့ကြီး ထားခဲ့တဲ့ သိုက်စာ ထဲမှာ တစ်သက်လုံး သုံးမကုန်အောင် များ တဲ့ ရွှေတွေ ရှိတယ် ဆိုလို့ အဟုတ်မှတ်ပြီး သွားရှာတာ၊ ဟိုရောက်တော့ ရွှေဆိုလို့ တစ်ရွေးသားတောင်မှ မတွေ့ရပါဘူး၊ ပြာတွေပဲ တွေ့တယ်"

"ဟင်...ပြာတွေဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ပြာမှုန့်တွေပဲ တွေ့တယ်"

"မင်းတို့ အဲဒီပြာမှုန့်တွေကို ဘာလုပ်ခဲ့ကြသလဲ"

"ကျုပ်တို့ လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အားလုံးသွန်ပစ်ခဲ့ ကြတယ်"

"အောင်မယ်လေး...မိုက်ပါကွာ၊ တစ်သက်စားမကုန် မယ့် ရွှေတွင်းကြီး တွေ့ပါလျက်နဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြရတယ်လို့ ကွာ"

"ဘယ်လိုရွှေတွင်းကြီးလဲ ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ နားလည်အောင်လည်း တဆိတ်လောက် ပြောပြပါဦး"

"မင်းတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ပြာမှုန့်တွေဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး ၊ ရသာယာန ရွှေပြာမှုန့်တွေ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီရွှေပြာမှုန့်ကို စားရင် အသက်ရှည်တယ်၊ ရောဂါမှန်သမျှ အားလုံးပျောက်ကင်းမယ်၊ အနာရောဂါ မှန်သမျှ အဲဒီပြာနဲ့ တို့ ရုံနဲ့ ပျောက်စေတယ်"

"ဟင်...တကယ်ပဲလား ဆရာကြီး"

"တကယ်ပေါ့ကွ...ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ နာဖြစ်စေ ဘော်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဆယ်သားကို အရည်ကျိုပြီး ရသာယနရွှေပြာ တစ်ရွေးသားလောက် ပစ်ထည့်ရုံနဲ့ အခေါက်ရွှေကောင်း တစ် ဆယ်သား ဖြစ်နိုင်တယ်၊

တကယ်တော့ သာရဒ ရှင်ရသေ့ဟာ အင်္ဂါရတ်ပညာနဲ့ သိဒ္ဓိပေါက်သွားတာဆိုတော့ သူထားခဲ့တဲ့ ပြာမှုန့်ဆိုတာ သာမန် ပြာမျိုး ဖြစ်ပါတော့မလားကွာ"

ထိုစကားကြားသောအခါမှ လူသုံးယောက်တို့ မှာ ယူ ကျုံးမရဖြစ်ကာ နောင်တရကြလေသည် ။

"ရှေးက ထွက်ရပ်လမ်း ကြွမြန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူတို့ ရဲ့ အမွေအနှစ်တွေကို နောင်လာနောက်သားတွေ အသုံးပြုဖို့ ချန်ထားခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် စကားပရိယာယ်နဲ့ ညွှန်းလေ့ ရှိတယ်၊

ရှင်သာရဒရသေ့ရဲ့ အညွှန်းပေစာထဲမှာ ပါတဲ့ ရွှေ သေတ္တာဆိုတာ အဲဒီရွှေပြာမှုန့်တွေကိုပဲ ပြောတာ၊ အဲဒီရွှေပြာမှုန့် တစ်ရွေးရှိရုံနဲ့ ရွှေတစ်ဆယ်သားလောက် ရနိုင်ပြီဆိုတော့ မင်းတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ပြာမှုန့်တွေနဲ့ ဆိုရင် ရွှေတစ်သေတ္တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သေတ္တာဆယ်လုံးလောက်မက ရနိုင်တာပေါ့"

"ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိလို့ လွန်ခဲ့မိပြီ၊ အခြား ဘယ်နေရာတွေမှာ ဘာတွေရှိသေးလဲ ဆရာကြီး"

"တခြားနေရာတွေမှာ လည်း ရှင်သာရဒ ရသေ့ ထားခဲ့ တဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ရှေးပေစာတွေအရ သိရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းမျိုးတွေက ထိုက်မှ သုံးစွဲခွင့် ရကြ တယ်၊

မင်းတို့ သိချင်ရင်တော့ ဗဟု သုတအဖြစ် ပြောပါ့မယ်"

ဟု အောက်ပါအကြောင်းအရာအချို့ကို ပြောပြလေ သည် ။

အ ရ င် သ ဘ ရ ဒ ရ သေ့ မှာ ၎င်းအနေနှင့် အင်္ဂါရတ်ပညာနှင့် သိဒ္ဓိပေါက်ပြီး ဝိဇ္ဇာလမ်း ကြွမြန်းသောအခါ နောင်လာနောက် သား ထိုက်သူများ ရစေရန် ၎င်းအသုံးပြုခဲ့သည့် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်း များကို သူ့နေရာနှင့် သူ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပြီး အညွှန်းစာများ ထားခဲ့ လေသည် ။

မှန်ကင်းတောင်၏ တောင်ဘက် မိုင်ဝက်ကျော်ကျော်မျှ ဝေးသောနေရာတွင် ကျောက်အိုးအိုင် ဟူသောနေရာရှိလေ သည် ။

ထိုကျောက်အိုးအတွင်း၌ နဂါးတစ်ကောင် ရှိသည် ။ သို့ ကြောင့် ထိုနေရာကို 'ကျောက်နဂါး' ဟု ခေါ်တွင် ကြလေသည် ။

ကာလကြာသောအခါ ကျောက်နဂါးမှ ကျောက်တံခါး ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည် ။

ထိုကျောက်နဂါးအတွင်း၌ ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော စူဠပန္နာရီဖြတ်လမ်း၊ ကြေးပုရပိဒ်တစ်ဆူ ရှိလေသည် ။ ထိုကြေး ပုရပိဒ် ရှိကြောင်း နောင်လာနောက်သားတို့ သိရှိနိုင်စေရန် အတွက် အရှင်သာရဒရသေ့က မှာ ကြားထားခဲ့ပေသည် ။

ထို့ပြင်...

အရှင်သာရဒရသေ့ သီတင်းသုံးခဲ့ဖူးသော ထောက်ရှာ ရိုးအဖျားတွင် ကျောက်တန်းရှိသည် ။

ထိုကျောက်တန်း၏ မြောက်အစွယ်တွင် ငအောင်နွား ကျောင်းကုန်း ရှိသည် ။

ကျောက်တန်းအရှေ့မြောက်စွန်းစွန်း၊ နွားကျောင်းကုန်း ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ဝါးရုံသုံးရုံနှင့် ငှက်ပျောပင် အကြွင်းအကျန် များ ရှိသေးသည် ။

ဝါးရံသုံးရံ၏ အလယ်နေရာတွင် အရှင်သာရဒရသေ့ အသုံးပြုခဲ့သော လုံသုံးလုံကို ထပ်ဆင့်ထားခဲ့သည်။ ။

အပေါ်ဆုံးလုံမှာ ရိက္ခာအတွက် အသုံးပြုသော ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ်လုံဖြစ်သည်။ ။

ထွက်ရပ်လမ်းကို လိုလားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ဤ လုံဖြင့် ရရှိစေနိုင်သော ရွှေငွေတို့ ကို ထွက်ရပ်လမ်း မရောက်မီ ရိက္ခာအတွက် အသုံးပြုနိုင်သည်။ ။

အလယ်လုံမှာ အောင်သိဒ္ဓိများ အတွက် အသုံးပြုသော ကာယသိဒ္ဓိကို ပြီးမြောက်စေနိုင်သောလုံဖြစ်သည်။ ။

အောက်ဆုံး၌ ထားသောလုံမှာ အထက်လမ်းသိဒ္ဓိများ ကို ပြီးမြောက်စေနိုင်သောလုံဖြစ်သည်။ ။

ထိုလုံသုံးလုံ ရှိကြောင်း သိရှိကြသောကြောင့် လာ ရောက် ရှာဖွေကြသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ရှာဖွေတွေ့ ခြင်း မရှိသေးပေ။

ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်တဝိုက်မှာ ပြဒါးရှင် ရှိလေရာ ထို ပြဒါးရှင်သည် ရှင်သာရဒရသေ့ ထားခဲ့သော လုံသုံးလုံ၏ အပေါ် ဆုံး လုံအတွင်းမှ ပြာများကို သုံးလတစ်ကြိမ် လာရောက်စားလေ့ ရှိရာ အခါမလပ်စောင့်ကြည့်နေသူများ လည်း ရှိပေသည်။ ။

ပြဒါးရှင်သည် သုံးလတစ်ကြိမ်၊ ခြောက်လတစ်ကြိမ် လာရောက်၍ ပြဒါးပြာများကို လာရောက်စားသည် ကို စောင့်၍ ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းကြသော်လည်း မအောင်မြင်ကြသေးပေ။

သိဒ္ဓိရှိသော ရသာယနပြာများကို စွန့်ပစ်ခဲ့သော လူမိုက် သုံးယောက်တို့ မှာ ဆေးဆရာကြီးထံမှ ထိုအကြောင်းများကို သိ သောအခါ ၎င်းတို့

စွန့်ပစ်ခဲ့သော ရွှေပြာများ ရှိရာသို့ နောက် တစ်ကြိမ် သွားကြလေသည်။ ။

ထိုနေရာရောက်သောအခါ အံ့သြဖွယ်ရာမြင်ကွင်း တစ် ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ။

အခြားမဟုတ်ပေ။

၎င်းတို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သဖြင့် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေ သော ရသာ ယနပြာမှုန့်များကို နွားကြီးတစ်ကောင်က လျှာဖြင့် လျက်စားနေသည် ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ။

နွားကြီးမှာ သာမန်နွားများ ထက် အရွယ်အစား ပိုမိုကြီး မားပြီး ဘို့ကြီးက ကောက်နေလေသည်။ ။ ဦးချိုနှစ်ချောင်းမှာ လည်း ကျွဲချိုတမျှ ချွန်ထက်ရှည်လျားလှသည်။ ။

ထို့ပြင် နွားကြီး၏ အရောင်အသွေးမှာ သာမန်နွားများ ၏ အရောင် အသွေးနှင့် မတူလှဘဲ ကျောက်နွားတစ်ကောင်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တူနေသ ည်။ ။

ပမာဆိုရလျှင် ပုပ္ပားတောင်တဝိုက်မှာ ရှိသော ကျောက် နွားသိုးကြီး နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်များ စွာတူလှပေသည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက် ရောက်လာမှန်း သိသောအခါ ရသာ ယန ပြာများ ကို လျှာဖြင့် လျက်စားနေသောနွားကြီးက တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး တရှူးရှူးနှင့် နှာမူတ်သံများ ပေါ်ထွက် လာလေ သည်။ ။

ထို့နောက် ခွာရုပ်ခြင်း၊ ဦးချိုသွေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး နောက် သူတို့ သုံးယောက်ရှိရာသို့ တဟု န်ထိုး ပြေးလာကာ ဦးချို ဖြင့် လိုက်လံဝှေ့သဖြင့် အသက်လုကာ ထွက်ပြေးကြရလေ သည်။ ။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများက ကျောက်နွားနှင့် ပတ်သက်သော

ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုအချို့ဖြစ်ပေသည်။ ။

★